

prima+ ORIGINALS

A promotional poster for the TV series 'Zákoný vlka'. It features a man with a beard and a woman standing in a forest at night. The man is wearing a black t-shirt and the woman is wearing a brown knitted sweater. The background is a dark forest with trees and glowing yellow bokeh lights. The title 'zákoný vlka' is written in large white letters at the bottom.

zákoný vlka

Staré hříchy mají dlouhé prsty...

Detektivní love story *Zákony vlka* sleduje příběh někdejšího kriminálního Roberta, kterého shoda okolností po propuštění z vězení přivede na druhou stranu zákona. Ocitá se v zapadlé vesnici v pohraničí, s níž jej spojuje nejen osudový vztah se Sárrou, ale i nedořešené záležitosti z minulosti. Osmidílný strhující příběh Roberta Geislera a Gabriely Erleové zrežiroval Marek Najbrt.

V hlavních rolích **Stanislav Majer** a **Linda Rybová**.

Dále hrají:

Jan Vondráček, Josef Polášek, Kristýna Frejová, Martin Donutil, Martin Myšička, Tomáš Jeřábek, Kryštof Rímský, Václav Marhold, Jiří Maryško, Olga Želenská, Roman Mrázik, Natálie Drabiščíková, Eliška Zelenková, David Máj, Jan Španbauer a další.

Od 18. března každou sobotu ve 20.15 na **Prima**
a o týden dříve v předpremiéře na **prima+**

zákony vlka

Postavy

Robert Černý / Šimon Wilk (Stanislav Majer)

Bývalý profesionální zloděj Robert je propuštěn z vězení a začíná nový život. Je bez prostředků a nemá kde bydlet. Rovnou tedy vyráží za svojí bývalou milenkou a zároveň komplicem Sárou, které se i se vzácným sběratelským šperkem a finanční zálohou za poslední akci, při níž byl Robert zatčen, podařilo utéct a skrývá se kdesi v zapadlé obci v pohraničí. Robert shodou okolností získává identitu policisty, který má právě nastoupit jako nový policejní šéf v zapadlé obci v pohraničí, s níž Roberta spojuje nejen osudový vztah, ale i nedořešené záležitosti z minulosti...

Sára Pokorná (Linda Rybová)

Patnáct let Sára skrývala v zapadlém koutu světa svou lupičskou minulost. Její právě propuštěný komplic a bývalý milenec Robert, který do něj přijel s falešnou identitou policisty, narušuje její pocit bezpečí. Adrenalin, který s ním prožívala, už je dávno pryč, vede nový klidný život a na minulost chce zapomenout. Nikdo ve vesnici netuší, že nenápadná zamklá manželka starosty, nejmocnějšího muže v okolí, a nový šéf policejní stanice Robert Černý byli kdysi v podsvětí úspěšní lupiči uměleckých předmětů. Zdá se ale, že vášeň s lety odloučení nevyprchala...

Jiří Pokorný (Jan Vondráček)

Sárin manžel, rád se chlubí svojí dokonalou rodinou a dělá vše pro to, aby tak působila. Na první pohled suchar, úspěšný podnikatel, korektní a oblíbený starosta obce, který se stará především o její „blaho“ a umí toho patřičně využít. Vlastní místní pilu, pronajímá jediný penzion ve vesnici a je předseda mysliveckého svazu.

Klára Pokorná (Eliška Zelenková)

Dcera Sáry a starosty Pokorného. Prochází složitou pubertou, kterou rozjítřuje především její otec. Je pro ni jen maloměstský snaživý trouba. Chtěla by žít jinak než na nudném ospalém venkově, kde se nic neděje. Chtěla by dobrodružství a zážitky.

MUDr. Hana Brožková (Kristýna Frejová)

Zkušená místní doktorka, spolupracuje s policejní stanicí jako koroner, jezdí na místo činu. Pracuje jako patoložka v nedalekém městě Vysoký Újezd. Už toho viděla a zažila dost, nějaká mrtvola nebo mord ji jen tak nerozhodí. Se Sárou jsou kamarádky.

Vilém Karas (Martin Myšička)

Překupník s uměním, které získává legální i nelegální cestou. Na poslední loupež historického šperku ve vlastní galerii si Roberta najal právě on. Mocný a bohatý muž, který vyznává heslo, že účel světí prostředky, a je ochoten i zprostředkovaného násilí, aby dostal to, co chce.

strážmistr Kamila Žáčková (Tereza Švejsová)

Začínající policistka, snaživá a trochu naivní, čeká na svůj první skutečný případ. Končí dálkové studium policejní akademie a chystá se na závěrečné zkoušky. Bureš se sám pasoval do role jejího vzoru a mentora, má k ní až otcovský vztah, ale ona víc obdivuje jejich nového šéfa.

praporčík Zdeněk Bureš (Jan Novotný)

Starší kolega Roberta, zkušený policejní praktik, který někdy těžší ze starostova vlivu a tuší jeho nečistou hru, ale snaží se ji přehlížet. Jde mu přece stejně jako jemu o prospěch obce a všech jejích obyvatel. Jeho nový šéf poručík Wilk (Robert) je mu podezřelý. Navíc šéfem policejní stanice se měl stát přece on, nemůže pochopit, kde se stala chyba.

Josef Horák (Josef Poláček)

Starý mládenec, vtipálek, provozovatel penzionu HORAL s jedinou hospodou v obci. Je to místní rodák, který zná „každý kořen a každého kořena“ v okolí. Jako hostinský je ve svém živlu, ale zchátralý penzion mu moc neprosperuje, proto se snaží nalákat turisty na všechno možné i nemožné. Poručík Wilk (Robert) je ubytovaný u něj v penzionu a svým způsobem si začínají rozumět.

Vlk samotář

Vlčí samec, který se toulá po okolních hlubokých lesích. Vždy je viděn na stejném místě. Myslivci v čele se starostou Pokorným po něm pasou, jde přece o bezpečnost obce! Ve skutečnosti si ale chtějí užít myslivecký lynč...

zákony vlka

Epizody

1

Při honu na vlka je zastřelen jeden z myslivců. Nejdříve to vypadá jako nehoda, ale později se ukáže, že se jednalo o plánovanou vraždu. Střelec cíl minul a trefil omylem někoho jiného. Následně je stejnou zbraní zastřelen místní podnikatel se dřevem a konkurent nejvlivnějšího muže v okolí starosty Pokorného.

2

V roklině poblíž turistické vyhlídky je ráno nalezeno tělo mladé ženy s roztržitou hlavou. Jde o druhou ženu amatérského návrháře skla a majitele neprosperujících skláren, který nedávno zemřel při pravidelném horolezeckém výstupu.

3

Rašeliniště vyplaví zachovalou mrtvolu muže, nikdo ho nepostrádá, nebylo po něm ani vyhlášeno pátrání. Při pitvě se zjistí, že se tělo v bažinách nerozložilo, protože látky obsažené v rašelině organismy konzervují. Jde o dva roky starý případ ztraceného turistu, kterého místní považovali za oběť vlku samotáři.

4

V okolí se začínají ztrácet osobní auta. Zloději jdou najisto, auta mizí beze stopy. Při jedné z krádeží je postřelen svědek. Stopa vede přes místního chalupáře-tipaře za hranice k organizované skupině pašeráků.

5

Burešova fena přinese domů lidskou ruku. V lese je pak nalezeno zdevastované tělo místního uznávaného léčitele a bylinkáře. Příčina smrti je ale jiná, než to na první pohled vypadá.

6

Během vesnické pouti je uneseno malé dítě z kočárku. Jde o čas, policie a vesničané prohledávají okolní lesy a vyslýchají všechny podezřelé osoby z okolí. Případ nakonec vyřeší a dítě zachrání někdo, od koho by to nikdo nečekal.

7

Na stejném místě, kde měl Robert autonehodu se skutečným nadporučíkem Wilkem, je nalezeno tělo utopeného muže ve vysokém stupni rozkladu. Policie při prohledávání přehrady objeví Wilkovo auto. Robert se obává, že jde o tělo pravého Wilka a jeho totožnost bude prozrazena.

8

Farmáři nacházejí ve svých ohradách zraněné a zardoušené ovce a koně. Místní to dávají za vinu vlku samotáři. Myslivci zorganizují lynč – nelegální hon na vlka, stopy ale nakonec policisty zavedou jinam.

zákony vlka

Stanislav Majer

V osmidílném příběhu *Zákony vlka* získal Stanislav Majer hlavní roli Roberta, muže s temnou minulostí, komplikovanou současností a nejistou budoucností. Robert je hledaný muž, kterému se shodou okolností podaří získat novou identitu. Díky ní stojí na druhé straně zákona. K minulosti ho ale váže láska k Sáře a také kradené diamanty, které potřebuje najít, i když dobře ví, že ho to může stát život...

Stando, co vás přesvědčilo přijmout roli kriminalisty v seriálu *Zákony vlka*?

Líbil se mi příběh. Byl celkem zajímavě napsaný a přišlo mi, že v něm bude co hrát. Hraju totiž chlapa, který se pohybuje do slova a do písmene na hraně zákona. Zákon totiž současně zastupuje i porušuje. Je to lupič, kterému se shodou okolností podaří získat novou identitu policisty a postavit se tak na druhou stranu zákona. Baví mě, že to není další klasický detektiv. A přesvědčily mě i lokace. Točili jsme v Brdech, v přírodě. Tušil jsem, že to bude zábavné léto.

A bylo?

Bylo. Brdy jsou nádherné, jsou tam hluboké panenské lesy, ve kterých se nechcete ztratit, říčky, rybníky. Nikdy jsem v těch místech nebyl a překvapilo mě, jak jsou pěkná.

Říkáte, že hrajete lupiče, ale co ta policejní uniforma?

A to je právě to. Moje postava se jmenuje Robert. Je to dost přímočarý člověk, v určitých situacích asi hodně chladnokrevně uvažující, ale zároveň si myslím, že je svým způsobem citlivý. Okolnosti ho vrhly do samotářského způsobu života, se kterým se docela pere. On sice koná dobro, zdánlivě vyšetřuje případy, ale současně tím sleduje svoje cíle. Má v plánu zmizet, ideálně se Sárou.

Kdo je Sára?

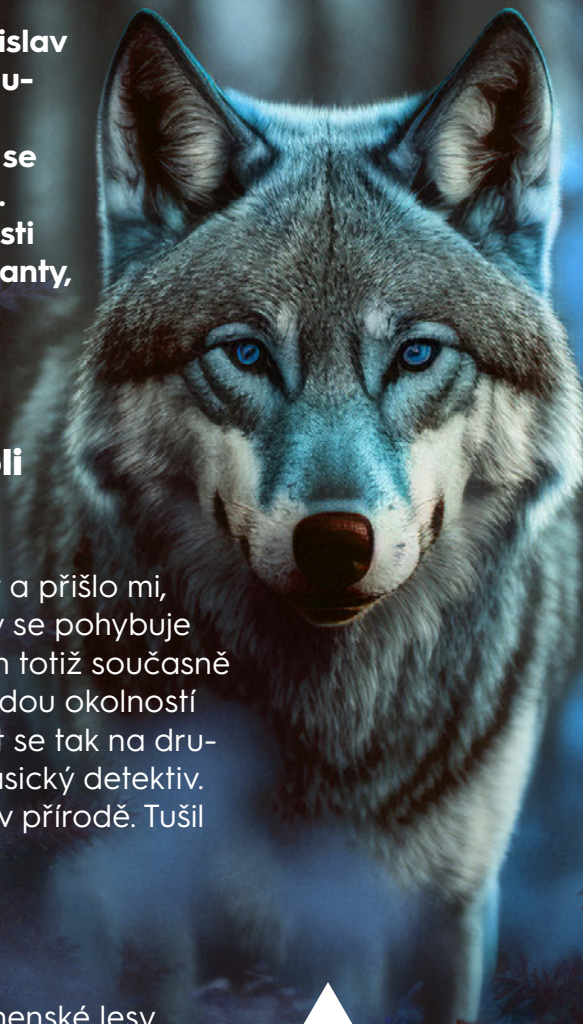
Sára je Robertův celoživotní parťák od dětství, oba opustili rodiče. Robert ji od sebe naivním činem odehnal a tím rozdál karty. Ona začala žít jiný život, čímž se jejich vztah stává i po letech komplikovaným.

Takže to bude love story?

V podstatě trochu ano.

Vaší hereckou partnerkou, seriálovou Sárou, je Linda Rybová. Je pro vás důležité, abyste si byli sympatičtí i mimo kameru?

Je to důležité. Je rozhodně příjemné získat hereckého partnera, se kterým si rozumíte a máte se případně rádi. A to s Lindou platí.

A kdyby to neplatilo, máte možnost s tím něco dělat?

Neumím si představit, že bych si mohl dovolit říct o přeobsazení. A i kdybych si to dovolit mohl, nikdy bych to neudělal. Kromě toho, když jsem tuto nabídku dostal, už jsem věděl, kdo budou mí herečtí partneři, a Linda byla jasná od začátku. Vzpomínám si ale, že jsem byl dotazován, zda spolu nemáme nějaký problém.

Jak dobře se znáte?

My se známe tak zvláštně. Nemůžu říct, že bychom se znali dobře, ale úplně cizí jsme si taky nebyli. Spoustu let jsme se potkávali, zdravili se a občas jsme se viděli někde v divadle. Oba rádi jezdíme do Berlína na německé divadlo a obdivujeme ho. Leccos už jsme na sebe věděli. Troufám si říct, že se z nás během natáčení stali přátelé. A kromě toho mám s Lindou takovou zvláštní věc. Mám pocit, že do mě vidí.

Jak to myslíte?

Má mě přečteného, někdy se mi zdá, že na mě ví všechny moje guilty pleasure. Udržuje to mezi námi takové zvláštní napětí.

A to se obzvlášť v tomto seriálu velice hodí, je ho v něm víc než dost. Mimo jiné i toho milostného. Jaké to je točit tyto scény?

Není nic nepříjemnějšího než hrát opilého a sex. Kouká na vás při tom polovina štábu. Ale pokud to točíte s někým, kdo je vám blízký, ten ostych není tak velký. A co si budeme namlouvat, herci jsou ryzí prostitutky. (smích)

Jestli, tak ale obdivované. A nepochybně si z práce nosí trošku jiné zážitky. Jaké jste posbíral při natáčení Zákonů vlka?

Silný až dobrodružný zážitek mám z nočního natáčení pod vodopádem. Když jsme začali točit, tekla z něj jen potůček. Pak ale přišla průtrž mračen, z potůčku se stala řeka a spláchlo nás to všechny jako domeček z karet, včetně světel, kamer. Tu noc jsme nedotočili.

Měl jste strach?

Strach je asi silné slovo, ale vypadalo to nebezpečně. Bylo to skalnaté koryto, odkud nebylo kam utéct. A tma pocit nebezpečí ještě umocňovala. Kdyby té vody bylo ještě o maličko víc, myslím, že bychom byli opravdu ve velkých problémech.

Když se bavíme o nebezpečných situacích, kdy se necháváte zastoupit kaskadérem?

Co můžu, se snažím udělat sám. Pokud cítím, že na to mám a není to vyloženě nebezpečná scéna. V hraničních momentech zasahuje produkce a moje odhodlání zastavuje, diskutujeme o tom, a pokud to jen trochu jde, chci to být já. Jsou ale situace, kdy to nejde.

Kdy to třeba nejde?

Když jsme točili pád auta do přehrady, tam jsem se nechal částečně zastoupit kaskadérem. I tak to ale pro mě bylo zajímavé, protože v některých záběrech při potápění auta a následného vyprošfování jsem. Něco takového jsem nikdy nedělal. Nikdy jsem se v noci nepotápel do přehrady, aby to navíc vypadalo tak, že na jeden nádech strávíte velký časový úsek pod vodou. Byl jsem ve stresu a fyzické vypětí trochu bere dech. Překvapilo mě, jak málo pod vodou vydržím. Asi jen pár vteřin. Kaskadéři mi vysvětlovali, že je to úplně normální, jakmile je tělo v nějakém napětí, nevydrží s nádechem. Kromě toho mi vadily otevřené oči pod vodou, nemám to rád. Nebylo to nic příjemného.

Je něco, co vás při natáčení nebaví?

Neprožívám to tak, mám tu práci fakt rád a cítím se v ní dobře. Jsou samozřejmě dny, které jsou úmorné kvůli množství textu. Náročné je natáčení výslechů na policejní stanici, které se točí v jednom bloku. To znamená, že dvanáct hodin v kuse chrlíte jména, rozборы podezřelých, sázíte fakta, aby se divák orientoval v příběhu. Když to točíte několik dní v kuse, dvanáct hodin denně, dá to zabrat.

Odmítl jste někdy během natáčení Zákonů vlka kaskadéra?

Myslím, že hned první nebo druhý natáčecí den byl na skále, kdy celou dobu pršelo a všem nám byla zima. Produkce nechtěla, abych na tu skálu lezl, měli najatého dubléra. Částečně mě zastoupil, ale pak jsem tam vylezl i já a šlo to celkem snadno. Vzpomínám si ještě na jednu situaci, kdy mi produkce chtěla rozmluvit lezení po hromosvodu a přeskokování zídky. Nepřišlo mi na tom nic nebezpečného, a tak jsem to prostě udělal. Jinak ale poslouchám, do nebezpečných situací bych se nehrnul.

V jednom z dílů se divákovi naskytne pohled na uhynulou ovci. Nikdo ze štábu o tom natáčení nechce mluvit. Proč?

Protože to bylo nechutné. Přivezli několik dní mrtvou nafouknutou ovci. Rekvizitář ji musel rozpárat. Bylo navíc strašné horko. U toho se nedalo být. Na to budeme chtít všichni zapomenout.

Co kromě honoráře a dobrého pocitu vám práce na takovém projektu dává? Může vás ještě vzhledem k vašim zkušenostem něco nového naučit?

Může, samozřejmě. Konkrétně na tomto projektu to byl kriminalista, který nás učil, jak se ohledává tělo. Pamatuju si, že mě zaujalo, jak strašně důležitý je výslech. Je to opravdu umění, nemůže to dělat kdokoli. Vyžaduje to vysokou inteligenci, a především empatii. Schopnost vcítit se do vyslychaného a uvažovat jako on. Dostal jsem od něj i takové doporučení do života.

Vážně? Jaké?

Drtivá většina vražd se prý děje v afektu jako takzvaná domácí zabijačka. Bylo mi doporučeno nehádat se v kuchyni, kde jsou po ruce nože a ostré předměty.

A vzal jste si to k srdci?

Vzal. Snažím se vůbec nehádat. Nebo nemít kuchyň.

Počkejte, jestli ještě stále bydlíte v maringotce, tam moc možností, jak se vyhnout kuchyni, nemáte...

V „gotce“ jsem nikdy nežil. Byl to prostor, kam jsem utíkal z Prahy trochu vypnout. Stojí pořád, ale jezdím tam málo.

Prý jste si ji sám opravil?

Sám ne. Tatínek mi pomáhal ji dát dohromady.

Jako vyučený truhlář se ale k ponku postavit umíte, že?

K ponku už se vážně nestavím. Kupodivu jsem se truhlářem vyučil, ale kdo ví, jak to tehdy bylo... Dodnes to nechápu.

Co je na tom k nepochopení? Nevypadáte, že byste měl ruce dozadu...

Dozadu ne, ale obě jsou úplně levé. Vůbec nevím, jak jsem se v truhlářině ocitl. Když si chci přivrtat poličku, volám si hodinového manžela. Nečekejte ode mne šikovnost.

Takže stát se hercem bylo vlastně nouzové řešení? Říkal jste, že jste šel k divadlu, abyste byl vidět a holky na vás koukaly...

To jsem řekl v nadsázce. Bylo mi osmnáct, chtěl jsem se vykopat ze svého původu a současně mě fascinovali lidé, se kterými jsem pak divadlo dělal. Nerozuměl jsem tomu, co dělají, ale chtěl jsem do toho proniknout. To byla motivace. To, že na mě budou koukat holky, tam v osmnácti asi bylo, ale nepamatuju si, jestli to fungovalo. Působili jsme tak alternativně (S. M. začínal s bratry Bambuškovými – pozn.), že s námi holky nechtěly nic mít.

Ale to se později určitě změnilo. Jistě nejenom novinové titulky vás řadí mezi české sexy herce Ale o vašem životě mimo kamery a divadelní jeviště se neví skoro nic. Proč?

Možná proto, že je tak temný, že to nechcete slyšet. (smích)

Dobře, tak mi alespoň řekněte, co vás na tom herectví, pokud už to není obdivžen, pořád tak baví?

Baví mě různorodost témat. Občas je potřeba nastudovat něco, k čemu bych se normálně nedostal nebo by mě ani nenapadlo se tím vůbec zabývat. A mockrát mě vytáhlo z nějakých osobních krizí. Každé ráno jsem za tu práci vděčný.

Kdyby někdo toužil vidět vás naživo, kde se mu to může podařit?

V Divadle Na zábradlí, tam jsem s Dušanem Pařízkem nazkoušel hru Zdeněk Adamec + Sebeobviňování. V Divadle X10 jsme společně nazkoušeli Moskoviádu, to je text undergroundového ukrajinského básníka Jurije Andruchovyče, dystopická a halucinogenní vize Ruska 90. let, takže děsivě aktuální téma vzhledem k současné situaci. Nebo ve Studiu Hrdinů, tam hrajeme Kacířské eseje Jana Patočky, to je pro mě hodně důležitá věc. ...Nebo v sauně v Národním divadle, tam jsem skoro denně.

Prosím?

V posledním patře provozní budovy Národního divadla mám saunu. S kamarády jsme se dozvěděli, že Národní divadlo vypisuje výběrové řízení na saunu, která je tam od roku 1976. Původně byla pro personál divadla.

Rozhodli jsme se do toho jít a kupodivu jsme uspěli, což mě velmi těší. Vždycky jsem chtěl mít svoji něčím výjimečnou saunu, což tahle je. Je to krásný prostor ze 70. let, klidně se tam přijďte podívat, je pro veřejnost. Původní interiér od Pavla Kupky jsme očistili o nánosů času a jinak jsme ctili původní interiér. Je to jedna z perel pražského brutalismu a rozhodně stojí za vidění.

A na stříbrném plátně vás také můžeme vidět?

S Davidem Jařabem jsme natočili film podle novely Josepha Condara Srdce temnoty. Pracovní název má Hadí plyn. To je vysněný projekt, na který se asi osm let sháněly peníze. A tím se uzavírá můj temný život – a odtud už bude všechno zalité sluncem.

**zákony
vlka**

zákony vlka

Linda Rybová

Zlodějka i starostlivá máma, milující manželka i vášnivá milenka. Na pohled křehká, uvnitř tvrdá jako diamant. Pestré role Sáry se v osmidílném seriálu Zákony vlka zhostila herečka Linda Rybová.

Lindo, můžete prosím přiblížit svou postavu v seriálu Zákony vlka?

Sára je pro mě asi nejzajímavější postava seriálu. Má mnoho poloh, temnou minulost. Příběh začíná, když už žije dlouho jiný život, a není v něm nešťastná. Jen část jejího já, její jistá divokost, tvrdost. Kvůli rozhodnutí vymazat se ze své minulosti a žít normální život je tak trochu uspaná. Má dítě, muže, který se o ni stará, klidný život, prostě všechno, pro co se rozhodla a po čem toužila do chvíle, než se u ní doma objeví Robert, její životní láska. S ním se jí do života vrací minulost, a to je pro ni strašně nebezpečné.

Co vás motivovalo přijmout roli zlodějky?

Scénář napsal Robert Geisler, kamarád mého táty, kterého jsem potkala v redakci Reflexu, kde s tátou pracovali a mně bylo patnáct let. Od té doby patří do mého života. Táta už tu není, ale já vím, že by byl šťastný, že hraju v něčem, co napsal Robert. Je to takový dárek. A kromě toho režie Marka Najbrta, kamera Martina Štěpánka, temný detektivní příběh a pro mě love story a v hlavní roli Standa Majer... :-) Nebylo co rozmýšlet.

Říkala jste, že vám režisér dával nezvyklé připomínky. Co říkal?

Marek je soustředěný, pozorný, připravený, nikdy nekřičí a nikdy není nepříjemný, ani když točí čtrnáct hodin, v zimě, v noci... I když je všechno je špatně a je unavený, je s ním sranda a je laskavý. Toho si fakt cením. S ním je dobře, což neznámá, že není náročný režisér. Ví, co chce, a snaží se to z vás dostat. Když se to nedaří, zkouší jiné cesty a možnosti. Nenechá to být a nespokojí se, dokud to není přesné. Snaží se vás zbavit různých návyků, předvídatelných výrazových prostředků, které jste zvyklí používat. Ze mne byl trochu na nervy, že furt něco vyrábím očima. Řikal: „Ty máš ty velké oči a furt mrkáš, protože myslíš, že to funguje.“ A já vůbec nechápala, co tím myslí, a on zas myslel, že to dělám záměrně. Ale já si to vůbec neuvědomovala. Je to něco, co evidentně používám často, a ani to nevím. Obávám se, že i když jsem se snažila do konce natáčení ani nemrknout, tohle se mnou Marek musel vzdát.

Věděla jste, kdo bude obsazený do rolí vašich partnerů?

Věděla a těšila jsem se. Se Standou Majerem se známe dlouho z různých průchodů Prahou, divadly a tak, ale nikdy jsme spolu nepracovali. A bylo to takové, jaké jsem si myslela, že to bude. Dobré. Negativa bych vám asi neřekla, ale nebyla. Standa je pro tu roli skvěle vybraný. Je proměnlivý a umí být takový že nevíte, co je zač. Není na první dobrou.

Jeho protipól, Sářina manžela, hraje Jan Vondráček. Ten je jaký?

Honza neustále vypráví historiky. Pořád jsem se smála. I když jsme spolu měli erotické scény, ze kterých jsou herci vždycky nervózní, Honza dělal vtipy a já se smála. Nikdy jsem se u takových scén nedokázala smát, jsem z nich vždycky na nervy, tentokrát jsem tolik nebyla. Marek Najbrt nás nechával být, věděl, že to pro nás není úplně standardní.

To skutečně není úplně standardní náplň práce. Takové natáčecí dny asi nepatří k těm, na které se těšíte, že?

To fakt ne. Ale není to tak, že by mi byli nepříjemní ti kolegové, zvláště tihle dva ne, ale já jsem strašlivě stydlivá. Strašně se bojím a necítím se svobodně. Ty lidi skoro neznáte... Myslím, že i kluci to tak mají, málokdo je v tom takový střelec.

Lepší se to alespoň s věkem a zkušenostmi, nebo musí přijít něco ostřejšího na kuráž?

Člověk se to nějak naučí. Asi přijde určitá otrlost. Spousta věcí, ze kterých bych byla ve dvaceti nervózní, mě už dneska nerozhodí. Panák mi nepomůže, to bych asi ani nepromluvila. Ale také je fakt, že jsem se nikdy před kamerou nesvlékala, čímž nekritizuju herečky, které to dělají, ale já jsem na to extrémně citlivá a musím říct, že to oceňují i moje děti. Když mě náhodou vidí ve filmu nebo televizi a k něčemu se schyluje, křičí: „Mami, né že se nesvlíkneš!“ Mohou být klidní, nesvlíknu.

Natáčení Zákonů vlka provázel adrenalin i z jiných než choulostivých scén...

Je to tak, občas se tam děly věci. Hned první natáčecí den jsem se poranila. Měla jsem porcovat králíka, a protože Sára je ostrá holka, porcovala jsem ho s patřičnou důrazností. Měla jsem na to dokonce poradkyni, která mě to učila. Při posledním záběru jsem si uřízla prst. Pak se chvíli nedalo točit, všude byla krev a nešlo to zastavit. Tím to začalo. Občas to bylo náročné a trochu nebezpečné.

Měla jste při natáčení strach?

Natáčeli jsme na krásných místech, ale náročných na terén a někdy nebezpečných. Jednu scénu u vodopádu jsme točili dvakrát, poprvé v příšerné bouřce. Byla tak strašlivá, že z malého potůčku vytvořila obrovský vodopád, který smetl štáb. Vzpomínám si i na to, jak jsem si poprvé sedla na koně, byla noc, asi dvě ráno, já jsem měla pušku, kabát, přede mnou les a kamery a proti tomu koni se rozštěkal vlk. Tak to ve mně zatrnulo.

Vy ale přece umíte jezdit na koni...

Na koni umím jezdit „v uvozovkách“. Odmala jsem točila pohádky, takže jsem se učila jezdit na koni už asi ve čtrnácti letech, ale vzdala jsem to, nemám na to sílu, kterou bych potřebovala. Koně mám moc ráda, ale také k nim mám velký respekt. A i když je nějak základně ovládám, tady jsem s koněm točila jen jednoduché věci a na velké cvaly a trysky za mě jezdila dublérka. Nemohla jsem si to tady dovolit, protože to je vážně nebezpečný. Při mojí šikovnosti je dost dobře možný, že bych spadla.

A jak jste na tom ve skutečnosti se střelením? Před kamerou to vypadá, jako by puška byla vaše nejlepší kamarádka...

Myslíte? Já bych řekla, že střelení z pušky v mém podání je vtipný. Byly scény, kdy jsem u toho musela sesednout z koně, nabít, zamířit, vystřelit, ještě něco udělat, říct text... A já jsem občas zmatkař a někdy se mi to v těch hemisférách nějak prohodí. Ale tak co, jsem herečka, ne myslivec nebo voják. Fakt se snažím, aby to nevypadalo úplně blbě, a obdivuju všechny americké herce, kteří se u těch scén ještě tváří vážně.

Náhodou, kdo by to do vás řekl?! Na první pohled působíte křehce, a přitom si hravě poradíte s puškou.

Když jsme měli první maskérské a kostýmové zkoušky, rozčílili mě. Říkali: „Musíme s ní něco udělat, ona je moc jemná.“ Tím mě úplně odrovnali. Tak jsem se snažila dělat, že nejsem. Byla jsem v tom urputná. V jedné scéně jsem přepadávala chlapa a kácela ho na zem. Snad to bylo uvěřitelné.

Zákony vlka se natáčely ještě v covidu, to mohlo být po dlouhé době zavřených divadel a minimu hereckých příležitostí vítané zpestření, že?

Určitě jsem byla ráda, že zase můžeme pracovat. Ale já musím říct, že jsem si tu dobu, kdy se kvůli covidu nemohlo dělat vůbec nic, vlastně docela užila. Mám dost dětí, za normálních okolností hodně divadla, natáčení, skoro žádné volné večery. Často nestíhám děti a nemám takový ten rodinný klid. První měsíce v covidu jsem s nimi byla na chalupě a myslela jsem si, že je nám krásně. Pak mi ale děti říkaly, že to zas taková pecka nebyla. Bylo to dlouhé a nejsou zvyklé, že jsme takhle hodně s nimi. Z toho jsme byli vyplašení všichni.

To je jasné, když je vám 14 až 19, víc se vám hodí, když rodiče nejsou doma...

No a já jsem se s nimi chtěla večer dívat na filmy. Až zpětně mi řekly, že jsme se dívali jenom na ty, na které jsme chtěli my s Davidem. A pak mám máni, že pořád představuju dům. Přestavěla jsem všechny pokoje, změnila jsem dispozice, pozice. Kromě kuchyně, která zůstala na svém místě, jsem to doma celé změnila. Nalakovala jsem podlahu, malovalo se. Tyhle věci mě baví. Dělam to i normálně, ale nemám na to tolik času, jako jsem měla v covidu.

To museli být doma skutečně nadšení. Asi se děti už těšily do školy, že?

A já s nimi. Jestli si něco přeju, tak aby děti chodily do školy a tohle už se nikdy neopakovalo. Radši bych oželela práci, jenom aby mohly chodit do školy a měly rád a sociální vazby. A já abych nemusela denně vařit. Vaření mám normálně celkem ráda, ale když nikam nedocházely a všechno se odehrávalo doma a bylo to jenom na mně... Holky mi posílaly recepty, které ale trvaly třeba šest hodin! A já nechci vařit šest hodin, když vařím asi 5x denně, protože každý jí něco jiného. To bylo peklo.

Tak na otevřené školy, školní jídelny a divadla! Mimochodem, kam za vámi diváci mohou přijít?

Diváky zvu samozřejmě na všechno do Divadla v Celetné, kde hrajeme s Divadlem Verze, zvláště pak na představení Vášnivost, což je takový zajímavý thriller o lásce, přátelství, pistolích a hravosti... Moje postava Patty je ještě mnohem komplikovanější než Sára, a rozhodně častěji používá zbraň, má dost specifický smysl pro humor a strašně ráda si hraje... A s Hynkem Čermákem jsme znovu začali hrát Africkou královnu v Divadle Palace. Hrajeme ji už čtrnáct let. Je to o lásce, kterou k sobě můžou cítit povahově naprosto odlišní lidé, a o naději, že malá loďka dokáže porazit obrovský tanker. Tohle téma je teď obzvlášť aktuální. A víra a naděje, že se to stane, je strašně důležitá...

zákony vlka

OLICIE ČR

OLICIE ČR VSTUP ZAKAZAN POLICIE

zákony vlka

zákony vlka

zákony vlka

Vyrobila produkční společnost **3GMEDIA**

Producent: Gabriela Erleová

Autoři: Gabriela Erleová, Robert Geisler

Scénář: Robert Geisler, Tomáš Hodan,
Iva Klestilová, Gabriela Erleová

Režie: Marek Najbrt

Hlavní kamera: Martin Štěpánek

Projektový manažer FTV Prima: David Cynk

Kreativní producent FTV Prima: Jana Skořepová

Šéfproducenti FTV Prima: Lenka Hornová, Lucia Kršáková

Kontakt

Kateřina Kotalová | PR manažerka
M +420 723 072 093 | E katerina.kotalova@iprima.cz